

Krajevna skupnost
LIBELIČE

Leto XXI Številka: 3
Naklada: 170 kom.
Urednik: Adrijan Zalesnik
Lektor: Irma Knez
V Libeličah, september 2012

Libeliški GLASNIK

<http://www.libelice.si>

E-mail: adrijan.zalesnik@libelice.si

» Leta 1920 so namreč Libeličani pokazali zgodovini tako zelo in tako enkratno zobe, da jih sploh ne bi smeli pozabiti...«
(Matjaž Kmecl)

»NA KOLESIH ZGODOVINE« 90 LET V MATIČNI DOMOVINI

Edinstveni dogodek v zgodovini Evrope
bomo počastili
v nedeljo, 30. 9. 2012 ob 14. uri,
na vzletišču v Libeličah

Prazniku se pridružuje tudi » Dan odprtih vrat« !

*Gostoljubni Libeličani vas bodo po domače pogostili
in pokazali svojo kulturno in etnološko dediščino!*

Vljudno vabljeni!

Ob praznovanju krajevnega praznika, ki je posledica narodne zavednosti in slovenstva, izrekamo iskrene čestitke!

Svet KS, KPD in PGD Libeliče ter uredništvo Libeliškega GLASNIKA

Domača obrt!

Le redki so še rokodelci, ki znajo opravljati delo, za katerega se niso strokovno izobraževali. Znanje so pridobili od svojih prednikov ali pa se ga priučili z opazovanjem mojstrov. V Libeličah so še nekateri, ki se trudijo, da bi se »obrt« obdržala in tako ohranjala živ spomin na minule čase. Na čase, ko ni bilo elektronike, na čase, ko se ni dalo povsod vse kupiti ali na čase, ki jih doživljamo kot obdobje, v katerem so rokodelci še nekaj pomenili. Nekaj teh mojstrov predstavljamo v našem glasilu. Vsak od teh pa poleg prikazanega zna doma narediti še marsikaj koristnega in uporabnega – tudi danes, v elektronski dobi, so preprosti izdelki koristni!

Ivan Hudrap

pravi, da je naredil kar nekaj košar in košev za domačine in ljubitelje domače obrti od od tu in tam. Žal mu je, da mu zdravje danes ne omogoča več cepiti viter, ki so osnova za njegove izdelke.

Pavel Hudej

za delo uporablja bivšo očetovo delavnico. Prenekatero »kosiše« in grablje njegovega očeta in njega so danes v uporabi na vasi. Kljub kosilnicam na nitko se še

najde kdo, ki zna uporabljati pravo koso in prave lesene grablje. Tudi drugi kmečki izdelki mu niso tuji.

Jože Pšeničnik

plete koše in cene. Izdeluje pravo libeliško ceno. Oblika košare je po ugotovitvah etnologov edinstvena v Sloveniji in jo najdete le v Libeličah in na Strojni. Pravi, da rad popravi tudi

kakšno pokvarjeno, če jo kdo prinese. S tem pa ohranja originalne izdelke iz preteklosti.

Franc Pesičer

na pročelju svoje zidanice predstavlja simbole svoje sposobnosti. Delal je kolarska, mizarska in tesarska dela. Pa še zavaril je kdaj kaj. Kot restavrator je pred propadom obvaroval marsikateri križ in Kristusa na njem. Za poduk mlajšim pa pokaže paleta izdelkov in tabel z graviranimi izreki. Se jih spleča prebrati!

Marijan Zalesnik

pravi, da se krompir še da pobirati v gajbice. Za čas, ko bo kriza največja tudi na energetskega področju in ne bo nafte, bo dobro pripravljen. Pa še komu jih bo ponudil!

Miran Kos

izdeluje spominke, okrašene s simboli libeliških znamenitosti. Ponuja jih turistom, ki spomin na Libeliče ponesejo v svoje kraje. Piščalke, ure, obeske in še kaj bi se našlo v njegovi »trgovinici«. Izdelke ponuja tudi kot priložnostna darila. Lep spomin!

Novo šolsko leto!

Letošnje šolsko leto bo šolo v Libeličah obiskovalo dvajset otrok v petih razredih. Pouk še vedno poteka kombinirano. Skupaj so v prvem oddelku, ki ga poučuje **Helena Pepevnik**, trije razredi in sicer: 1. razred 8 otrok, 2. razred 1 otrok in 3. razred 5 otrok. V drugem oddelku pa sta združena 4. in 5. razred, v vsakem so trije otroci, učiteljica pa je **Helena Knez**. V 1. razredu poučuje še dodatna učiteljica **Špela Šavc** (2 uri dnevno), podaljšano bivanje vodi **Lea Zbičajnik**. V prostorih šole pa je tudi

oddelek za najmlajše. Vzgojiteljica **Rozalija Vehovec** pravi, da je oddelek libeliškega vrtca letos polno zaseden. S pomočnico **Moniko Rus** varujeta in vzgajata kar 19 malčkov različnih starosti. Vsem skupaj na šoli pa »gospodinjica« **Milka Kraker**.

Šolarji in učiteljci so na našo prošnjo tudi nekaj zapisali za naš glasnik.

Za nami so vroče, mirne počitnice. Enim so se zdele predolge, drugim so prehitro minile. Kakorkoli, zopet smo sedli za šolske klopi, se pozdravili s sošolci, izmenjali počitniške vtise in pregledali šolske potrebnosti. Pogovorili smo se o tem, kaj bomo počeli v tem šolskem letu. Pravzaprav skoraj ne moremo verjeti, da je za nami že skoraj en mesec dela. Upamo, da bodo dnevi minevali hitro, zanimivo, da bomo spoznali veliko novega ter kaj tudi sami ustvarili. Učenci so se že preskusili v pisanju ter nekaj vtisov prelili na papir. (Več člankov in slikic je na www.libelice.si)

Za pokušino objavljamo:

NAŠA ŠOLA

Zjutraj zgodaj se zbudimo,
v šolo sami pohitimo.
Šolski zvonec zazvoni,
v razred se mudi.

Pouka spet se veselimo.
Skupaj nam je res zelo fino,
Lepih izdelkov se veselimo,
slabih ocen pa se bojimo.

Učiteljica v razred vstopi:
» Ali je matematika na klopi?«
» Ne, ni, » odgovorimo mi.
» Le brž pripravite si! »

Računi težki so zelo.
Majice že mokre so.
Ko skupaj združimo moči,
rezultate zapišemo en, dva, tri.

Iz kuhinje prijetno zadiši.
Brez obotavljanja v koloni smo vsi.
Kuharica prijazno postreže vsem,
ne moremo upreti slastnim se jedem.

Novo žogo smo dobili,
tri koše z njo si priborili.
Tedaj potrobi, kombi prihiti,
za odhod domov pripravljeni smo vsi.

90 let od takrat !

Pred desetimi leti sem zapisal spodaj sledeči tekst. Zgodovina je ista, pomen je isti, le nekateri bralci boste novi. Kar smo čutili pred desetimi leti mi, so doživljali naši predniki pred devetdesetimi. Njim v spomin in nam za vzgled članek objavljam še enkrat, prirejen za » 90 let v matični domovini«!

«Vsak od nas vzame v roke stare slike, pisma ali zapiske, da obudi spomine na čase, ki so preteklost. V mislih podoživlja dogodke, ki so se z leti odmaknili. "Kako je bilo takrat fajn, kako smo takrat znali..., kako so bili korajžni..., " so pogosti prebliski skozi možgane. In vprašanje: "Ali znamo danes tudi tako?". "Znamo!" je pravi odgovor, saj smo del neke zgodovine, o kateri bodo govorili naši zanamci.

Res je življenje sestavljeno iz dogodkov, tako posameznika kot ožje ali širše skupnosti. Na osnovi teh se piše zgodovina. Velikokrat ne posvečamo dovolj pozornosti dogodkom in ljudem, ki so s svojimi dejanji vplivali na tako občutljiva področja, kot je materin jezik in narodna pripadnost.

Ne zavedamo se, da bi bilo življenje brez teh ljudi, njihovih dejanj in uspehov, danes drugačno. Dejanja posameznikov so že nekdanj pritegnile množice in jih združile v nepremagljivo skupino, skupnost, vas ali celo državo. Le cilj teh dejanj je moral biti skupen. Današnji Libeličani smo potomci takšnih ljudi, ki so pred devetdesetimi leti izbojevali veliko bitko, ki ji ni para v evropski zgodovini. Peščica preprostih ljudi v majhni vasi je dobila domovinski boj proti veliko večjemu nasprotniku. Uspeli so kraj vrniti domov, v svojo domovino, k svojemu narodu, tja kjer bodo lahko po domače "marnvali" in peli. Uspelo jim je. Kajti po svetu je še danes mnogo narodnih skupin, mnogo večjih ko so bile takrat Libeliče, ki še danes bijejo boj za svojo besedo, kulturo in način življenja. Tudi to dokazuje veličino dogodkov izpred devetdesetih let.

Ob gledanju televizije in branju časopisa se včasih začudimo, koliko ljudi se je zbralo ob raznih dogodkih po domovini in izven nje. Povsod zastave, rože na oknih ...skratka praznična podoba. Najbrž niso bili tam samo zaradi veselice ali radovednosti. Večina s svojo prisotnostjo izkazuje strinjanje z dejanji, katerih obletnico praznujejo, se z dogodki izpred let poosebijo ali jih vzamejo za svoje. Kako tudi ne, saj, kot sem že povedal, zgodovina je osnova za bodočnost. In mi imamo zgodovino, na katero smo lahko ponosni.

V cerkveni kroniki je župnik Anton Vogrinc, ki je bil poleg Rudija Mencina in Janka Gačnika glavni akter upora, med drugimi zapisal:

" 30. septembra 1922 je naša obmejna straža zasedla Libeliče. 1. oktobra se je obhajala slovesnost zasedanja. Množica zavednih župljanov je šla z zastavami gostom (...) naproti. Ves sprevod je spremljala godba. Na vasi je pozdravil domačin goste, potem so govorili...."

Dokažimo svetu, da smo vredni potomci svojih prednikov, da je njihova zmaga tudi naša zmaga, da je naša narodna zavest ravno tako močna, kot takrat pred 90. leti in da je zaradi tega še danes Libeličan **Libeličan**.«

Libeliški TAXI!

Že pred leti se je Funtov Drago, prijatelji smo ga klicali Bider, ponudil, da organizira in spelje akcijo, ki smo ji rekli »Libeliški taxi«. Kar nekaj let je Drago opravljal to dejavnost in razveseljeval potnike, ki so bili vedno zadovoljni s furo. Drago nas je zapustil, njegovo »delo« pa živi še naprej in postaja že tradicionalno. Zasluge za to imajo predvsem članice gasilske desetine veterank PGD Libeliče, ki imajo v svoji sredini tudi šoferke, ki vozijo traktor. Ne glede na vreme, se na rojstni dan domovine Slovenije, odpravijo na pot po Libeliški Gori, naprej na Strojno in še naprej. S seboj vzamejo vse kar je potrebno za preživetje v enem dnevu. Po njihovih pripovedih so jih v hribih zelo veseli in dan je skoraj prekratek, da bi postali ob vsaki hiši, kjer jih povabijo na kavo, malico ali pijačo. Glede na dobro voljo, s katero se vrnejo, ni težko ugotoviti, da so se imele lepo ter da ni bojzani za podoben podvig v naslednjem letu.

Blagoslov Bučevega križa v Libeličah!

Veliko vzrokov je, da se postavljajo obeležja, križi, kapelice in podobno. Najbrž je bil vzrok postavitve »Bučevega križa« na libeliškem polju križišče cest. Ob križiščih so se postavljala obeležja, ki so pohodnikom, furmanom, romarjem in drugim služila kot kažipot. Nudila pa so tudi prostor za počitek in možnost zahvale bogu za kaj dobrega, ali pa prošnje za srečno nadaljevanje poti. Bučev križ stoji skoraj na sredini libeliškega polja. Ceste, ki tvorijo križišče, so bile včasih glavne, danes pa so le še poljske ceste. Tu mimo ni več popotnikov, romarjev ali drugih potujočih, ampak se tod mimo vozijo ali hodijo kmetje na obdelavo svojih njiv. Pa kar precej sprehajalcev, ki po polju nabirajo kondicijo ali pa se nadihajo svežega zraka. Kdaj so obeležje postavili prvič, ni znano. So pa na mesto starega postavili novega. Na lepo sončno junijsko nedeljo, 24.6.2012, je bil blagoslovljen.

Članke brez podpisa je prispeval urednik!

Urednikovo sporočilo!

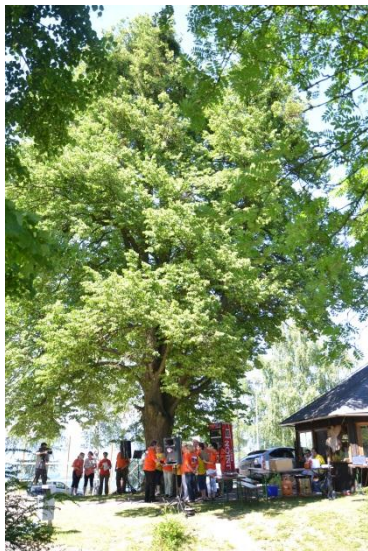
Spoštovani krajanji in bralci našega glasila. Vzrok za objavo nekaterih dogodkov, ki so se zgodili že pred časom, je čas dopustov in počitnic. Nekateri aktualni dogodki so sicer že bili objavljeni na naši internetni strani in ste jih lahko že brali. Upam, da bo objava v papirni obliki zanimiva tudi za tiste, ki ne uporabljajo moderne tehnologije – interneta. Za naslednjo številko glasila pa pričakujem večje sodelovanje vas krajanov in vse pozivam, da mi sporočite zanimivosti ali dogodke za katere menite, da bi bili primerni za predstavitev širši okolici. Hvala za razumevanje in sodelovanje.

Srečanje pod lipo!

Sedmo »Srečanje pod lipo« na Libeliški Gori je bilo zopet v libeliškem stilu. Najprej je za to poskrbelo prelepo vreme, potem veliko nastopajočih in tudi preko 150 obiskovalcev.

Organizatorja sta bila Krajevna skupnost in Kulturno društvo Libeliče. Slednje je poskrbelo za bogat kulturni program v izvedbi mladih glasbenikov in pevskega zbora, pa tudi recitacij ni manjkalo. Krajevna skupnost pa je imela na skrbi pogostitev gostov, ki jih je bilo toliko, da je skoraj primanjkovalo sence, ki jo nudijo lipe ob ČŠOD Ajdi.

Morda pa bodo stari običaji, ki jih simbolizira prireditev, le doživeli svoj ponovni vzpon. Glede na čase, ki jih Slovenci preživljamo, bi to bilo nujno potrebno. Pod lipo so se že včasih vse zmenili. Pa dajmo se še danes!

Srečanje sošolcev Osnovne šole Libeliče!

Kar pet generacij učencev letnik 1954 – 59, se je zbralo v soboto, 23. junija 2012 pri Buču. Pristrčni stiski rok, objemi in »a si to ti?«, so se vrstili kar nekaj časa. Potem na hitro kje kdo sedaj živi, seveda

to velja za tiste, ki ne živijo več v domačem kraju, in dobrodošlica v obliki aperitivov domače izdelave. Sicer pa bo ta dan časa za podrobnejše in bolj poglobljene pogovore še dovolj.

Najprej je bil na vrsti

ogled šole. Joj, kako je vsa drugačna od takrat, ko smo jo mi obiskovali (pred okoli 40-timi leti). Seveda, saj je bila leta 2009 obnovljena od kleti do podstrešja. Ampak učilnice so bile prazne, ker so opravljali vzdrževalna dela na podih. Nič ni bilo s tistim, »tam sem pa jaz sedel/a«. Je pa seveda lepa, moderna, z več prostori kot nekoč. Zunanost pa je ostala nespremenjena.

Nato je sledil ogled turističnih zanimivosti. Za vodnika je bil izbran (določen) Adrijan. Bilo je zanimivo in poučno, toda spomin na šolske dni, ki v šoli nikakor ni mogel priti na dan, je oživel v muzeju, kjer je prikazana stara šolska učilnica. In tu je privrela na dan nostalgija, ko so listali po učbenikih, ki so jih nekoč uporabljali, ali se spominjali učnih pripomočkov, ki so jih učitelji uporabljali pri svojem delu. Ja, to je bilo tisto tapravo.

Po vrnitvi je sledilo obvezno fotografiranje, nato pa v Bučevi sobi za goste okusna večerja, ki jo je pripravila Erika.

Glavna organizatorica srečanja je bila Mojca Cehner ob pomoči nekaterih sošolk. Imela je tudi prijazen pozdravni govor in kratek kulturni program. Učiteljici Viktorija Kos in Irma Knez sta prejeli prelep šopek iz dišečih zelišč. Originalno. Večer sta popestrila devetošolca na »frajtonericah«. In potem klepet, obujanje spominov in vse kar sodi k srečanju po dolgem času.

Ura se je prevesila čez polnoč, ko so se začeli razhajati z obljubo, da se čez deset let zopet srečamo.

Obnovljena streha Praisove kapele!

Nekoč in danes!

